

Company style

Podria ser una variant grollera i gonellista del ball de moda, però no. Company està marcant estil propi en la gestió mediambiental d'aquesta legislatura. Els trets bàsics són la fatxenderia, el menyspreu cap a tot allò que suggereixi ecologisme, l'odi cap a les posicions políticament allunyades del seu dogma i el servilisme absolut davant els qui controlen els fils de l'economia illenca. Curiosament (o no) aquest patró és norma en els diferents directors generals i alts càrrecs polítics de la Conselleria, col·locats per ell o pel *presidente*. Això sí, Company hi suma un tret distintiu per damunt de la seva cort: una ignorància supina en temes cabdals per regir el seu departament, que no seria especialment important si no fos perquè ho agreuja amb una tan pretesa com ridícula vanitat de coneixement absolut. Tot plegat, una combinació altament destructiva.

Company està fent bons els més nefastos consellers que han governat sobre medi ambient a les Balears. Semblava que Jaume Font seria insuperable, però vora Company sembla un escolanet. No ens ha de venir de nou, coneixent de quina pasta està fet: negociant de l'agricultura (que no agricultor), portaveu incondicional dels grans propietaris i empresaris rurals, organitzador de tractorades i aliat dels antiparcs.

Amb aquest rerefons, regalar-li a Company la possibilitat de disposar sobre els nostres espais naturals protegits ha estat com posar el llop a guardar les ovelles. I els retalls en el pressu-

post de la Comunitat han estat l'excusa perfecta per transformar radicalment el model de gestió dels espais naturals protegits seguit al llarg dels darrers 25 anys. Un model molt millorable, amb moltes mancances, però que gràcies a l'esforç personal dels més directament implicats en la gestió havia assolit una línia esperançadora.

En una de les seves nombroses perles, pocs mesos després del seu nomenament, Company ja manifestà que "els espais naturals s'hauran de mantenir per ells mateixos". Més enllà de la irresponsabilitat manifesta d'aquesta concepció, en què es vol eludir l'obligació legal del Govern de garantir la conservació dels espais protegits, el conseller deu considerar banals tots els estudis que quantifiquen quina és la contribució econòmica dels espais naturals al gran negoci turístic i urbanístic. Segurament aquesta mateixa concepció, curta de mires, motivà una altra de les seves perles glorioses: "hi havia gent acostumada a viure del medi ambient i s'ha acabat". Una afirmació que, a més d'indocumentada, és també contradictòria amb la seva pròpia persona.

Les diferents decisions adoptades per l'equip de Company van clarament en la línia de la mercantilització dels espais protegits. En primer lloc, cal reduir els costos de conservació, reduint pressupost general, minimitzant la inversió i acomiadant personal. En segon lloc, cal suprimir tota quanta normativa pugui ser un entrebanc per a les noves pretensions (la modificació

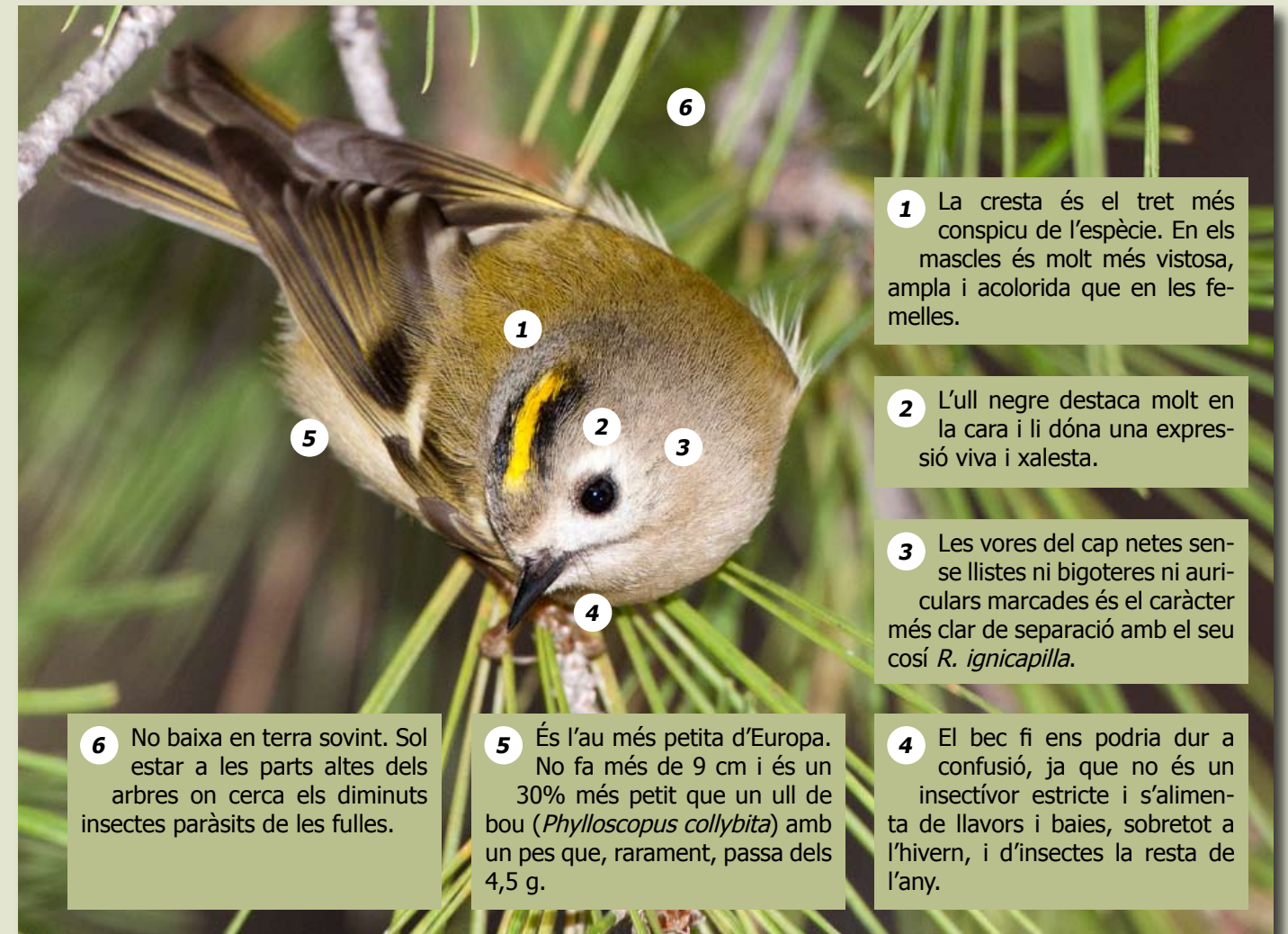
del decret de protecció dels alzinars i la modificació del PORN de la Serra de Tramuntana ja són a la cuina, i això no ha fet més que començar). En tercer lloc, cal obrir-los a l'exploració econòmica, segons la filosofia del Pla Balears Natura 2015, amb els objectius d' "augmentar el nombre de visitants; posicionar aquest producte dins l'estratègia de promoció turística del Govern; ajudar al desenvolupament socioeconòmic dels municipis de l'entorn, i fomentar que hi participi el sector privat." En definitiva, els espais protegits deixen de tenir raó de ser per ells mateixos i per les seves funcions ambientals i socials fonamentals, i passen a posar-se a disposició del gran negoci turístic. Els grans beneficiats en seran els terratinents i l'empresa privada, que com és obvi no persegueixen prioritàriament el benefici general sinó el propi. Els grans agreujats serem la resta de ciutadans, que veurem com es desmunta, es reparteix i es degrada allò que s'ha construït durant 25 anys de grans esforços en la conservació dels més valuosos espais naturals de les Balears. Hi ha molt en joc. •

PROU RETALLADES ALS PARCS NATURALS

I aquí, què hi veus?

Què ens diuen els detalls de la imatge sobre aquest aucell?

Per **Pere J. Garcias**

1 La cresta és el tret més conspicu de l'espècie. En els mascles és molt més vistosa, ampla i acolorida que en les femelles.

2 L'ull negre destaca molt en la cara i li dóna una expressió viva i xalesta.

3 Les vores del cap netes sense llistes ni bigoteres ni auriculars marcades és el caràcter més clar de separació amb el seu cosí *R. ignicapilla*.

4 El bec fi ens podria dur a confusió, ja que no és un insectívor estricte i s'alimenta de llavors i baies, sobretot a l'hivern, i d'insectes la resta de l'any.

6 No baixa en terra sovint. Sol estar a les parts altes dels arbres on cerca els diminuts insectes paràsits de les fulles.

5 És l'au més petita d'Europa. No fa més de 9 cm i és un 30% més petit que un ull de bou (*Phylloscopus collybita*) amb un pes que, rarament, passa dels 4,5 g.

El reietó d'hivern, *Regulus regulus*

Ja som a l'hivern! I afortunadament, com sempre, no n'hi ha dos d'iguals pel que respecte a les aus hivernants. A la tropa de ropits, tords, coa-roges de barraca, titines, xàtxeros blancs i estornells, de tant en tant se n'hi afegeixen d'altres, generalment més escassos, però que de cop apareixen en gran nombre. Hi ha hiverns de lleonets, de tords burells, de pinsans mecs i, com enguany, de reietons. S'ha de dir per endavant que aquí ja tenim el reietó cellablanca (*Regulus ignicapilla*), que és sedentari i probablement hivernant, però avui parlarem de l'altre, el reietó d'hivern (*Regulus regulus*). Pels qui ja teniu una edat i vàreu estudiar llatí, el nom científic ja us sonarà. Ve de REX, és a dir, rei, més la desinència o afegit *-ulus*, que modifica el substantiu i el converteix en diminutiu.

Així, agafant l'arrel rex, que per fer-ho més eufònic canvia la x per la g, i *-ulus*, ja tenim el nom fet: *regulus*. En aquest cas es repeteix el gènere i l'espècie, i a mi em va molt bé perquè m'estalvia feina. El nom sembla que prové de llegendes nòrdiques d'origen cèltic que atribueixen a l'au més diminuta d'Europa les funcions de druida de les aus, i així tendria un tractament més noble i esdevendria el rei de les aus. Anem per feina. En castellà és reyezuelo sencillo, en contraposició al llistat; en portuguès, *estrelinha de poupa* (estrelleta de cresta); en francès, *roitelet huppé* (de cresta); en italià *regolo*, sense comentaris; en anglès, *goldcrest* (a l'*ignicapilla* li diuen *firecrest*); en alemany, *wintergoldhähnchen*, literalment gallet de cresta daurada d'hivern; en neerlandès, *goudhaan*, gallina daurada. En

els idiomes escandinaus apareix el rei: en danès, *fuglekonge*, rei de les aus; en suec, *kungsfågel*; i en danès, *wonterfögelkønang*, rei de les aus d'hivern. En basc és *mendi-erregetxo*, rei de la muntanya. Com haureu pogut deduir, allà on no tenen l'*ignicapilla* sols l'anomenen rei de les aus, però on tenen les dues espècies sempre és d'hivern, o de la muntanya, en tot cas fent referència al fred. També és interessant la distinció entre or per *R. regulus* i foc per *R. ignicapilla* (que, com us podeu imaginar, vol dir de cabell encès, en llatí) en diversos idiomes com l'esmentat anglès i el neerlandès *vuurgoudhaan* (gallina d'or de foc). Un apunt final: en certes zones de Catalunya, a ambdós costats de la frontera, s'empra el nom antic de safranet, que em sembla molt apropiat i delicat per acabar. •